

معرفی اسب ترکمن

این اسب در ۴۰۰ سال پیش از میلاد شناخته شده است. اسب ترکمن بهترین نمونه از نژاد مغول است در حال حاضر اسب های ترکمن در مناطق مختلف کشور پراکنده شده اند. منطقه ی اصلی پرورش آنها از گرگان تا جلگه های شمال و تا دشت بجنورد گسترش پیدا کرده است. برای اسب ترکمن ۴ تیره ی آخال تکه ، یموت ، چناران و جرگلان شناخته شده است ، تیره ی یموت آمیختگی بیشتری با نرهای که طی سالها از فارس و خوزستان به دشت گرگان برده شده اند داشته و نسبت به آخال تکه کوچکتر است تیره چناران را نیز از تیره های اسب ترکمن می شناسند که در زمان نادرشاه از آمیختگی مادیان ترکمن با نرهای عرب پدید آمده است. اسب های این تیره برای پرش مناسب است. تیره های دیگری که از اسب ترکمن شناخته می شوند بیشتر از روی نام پرورش دهنده و یا محل پرورش گرفته شده وهمان ویژگی اسب های ترکمن ، یموت و آخال تکه را دارند. از این تیره ها می توان به سارچه کور (همان آخال تکه امروزی) ارتق قلیچ و دراز خان مخطوم اشاره کرد رنگ آنها بیشتر خاکستری رنگ و بدنی کشیده ولاغر دارند شکم آنها برخلاف بسیاری از نژادهای دیگر اسب ها ، تخت و به معنی دیگر شکم آنها لاغر است اسب ترکمن اسبی دارای ویژگی های منحصر به فردی از جمله قد ۱۴۸ تا ۱۵۵ سانتیمتر ، گوشهای بلند و متحرک سینه فراخ و متناسب ، کپل کم شیب با عرض خوب ، مفاصل قوی ، سم های محکم بازایه مناسب تحمل حرکات سنگین ورزشی و.... است . رنگ های اصلی این نژاد کهر ، نیله ، کرنگ ، سمند و قره کهر می باشد . اسب ترکمن اندامی کشیده ، دمسی باریک ، سروگردن زیبا دارد، برای اسب های با نژاد ترکمن در سال های گذشته ذخیره ژنتیک این اسب تقاضای جهانی یافته است اسب ترکمن در نزد ترکمن ها پیشینه ای طولانی در سنن و زندگی صحرانشینی و جنگ و گریزها در گذشته داشته است. گفتنی است برنامه های اشتباه ایران در نیم قرن گذشته لطمه زیادی به ذخیره ژنتیکی اسب های ترکمن زده است . متأسفانه تعداد اسب های ترکمن خالص و خوب به شدت کاهش یافته است امروزه خالص ترین اسب های ترکمن ایران را در منطقه راز و جرگلان ترکمن صحرا از توابع استان خراسان شمالی می توان یافت که بیشترین جمعیت این اسب را دارا می باشد. خوشبختانه در سال های اخیر توجه بیشتری به تولید اسب های ترکمن شده است و تعدادی اندک و پراکنده از این نژاد توسط علاقمندان دراصفهان، تهران ، شیراز و همدان نیز نگهداری می شوند . /

